

SPARTACUS

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

10 Februari 1945

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Ook de laatste week stond in het teken van het grote Russische offensief. Volgens de laatste berichten bevindt zich de Oostelijke oever van de laatste grote rivier, van de Oder, die het gebied van de rijkshoofdstad en belangrijke delen van het middenduitse industriegebied nog van de aanvallers scheidt, op een breedte van 350 km in handen van het Russische leger. Ook op de Westelijke oever van deze natuurlijke grens, die geen onoverwinnelijke barriere vormt, konden de Russen reeds bruggehoofden oprichten. De voorhoeden van de Russische legers strijden niet alleen diep in Westpruisen en in de naaste omgeving van de meest belangrijke Oostzeehaven Dantzig, maar ze zijn al tot op korte afstand van Berlijn zelf opgerukt en het belangrijke landbouwgebied Pommeren binnengedrongen. Van het meest Westelijke punt, dat de Russen tot nu toe bereikten, is Berlijn minder dan 60 km verwijderd.

Ziehier in het kort de belangrijkste feiten van de militaire operaties in het Oosten van het Derde Rijk. Er bestaat weinig twijfel, of dit offensief zal een beslissende, misschien een definitief beslissende betekenis voor de militaire beëindiging van de Europese oorlog hebben, mits het met succes kan worden voortgezet.

En hiertegenover spelen de militaire acties aan het Westelijke front tot op dit moment een zo ondergeschikte rol, dat wij ons bij hun beschouwing de beroemde roman van Remarque herinneren, die onder de titel "Van het Westelijk front geen nieuws" een tragedie van de eerste wereldoorlog heeft beschreven.

Steeds weer wordt ons de vraag gesteld, waarom eigenlijk de Westerse geallieerden tot nu toe geen gebruik gemaakt hebben van de gelegenheid, het vanuit het Oosten zo zwaar bedreigde Hitlerrijk de genadestoot toe te brengen. Is de reden misschien militaire onbekwaamheid? Na de landing in Normandië en de grote militaire successen in Frankrijk en België kunnen we deze verklaring niet aanvaarden. Is het misschien het gebrek aan manschappen en materiaal? Ook deze verklaring schijnt volmaakt onjuist te

zijn. Zelfs als men terecht de omvang van de militaire operaties in het Verre Oosten niet onderschat en het verbruik al-

daar van manschappen, materiaal en scheepsruimte zeer hoog beraamt, dan kan men toch de bescheidenheid van het oorlogsgebeuren aan het Westelijk front

geenszins door gebrek aan manschappen en materiaal motiveren. Veeleer zijn we van mening, dat de geallieerden over de meest belangrijke wapens van de moderne oorlogvoering, nl. over vliegtuigen en tanks - vergeleken bij de Duitsers - zo ruimschoots beschikken, dat het langzame oprukken van de geallieerden niet te verklaren zou zijn, als men de motieven hiervan in de verhouding van de militaire krachten zou willen zoeken. De redenen moeten er op ander dan militair gebied worden gevonden.

Wij geloven, dat een andere belangrijke gebeurtenis van deze dagen een bijdrage kan leveren tot opheldering van dit schijnbare raadsel, ook al zijn bijzonderheden tot nu toe nog niet bekend gemaakt.

Ergens in Europa of Azië vindt op het ogenblik een conferentie plaats tussen Stalin, Roosevelt en Churchill. Het thema van deze conferentie werd tot nu toe streng geheim gehouden. Maar wij geloven toch, het een of andere te kunnen vermoeden, wat als meer dan ongegronde veronderstelling kan beschouwd worden.

Het is niet eens zo lang geleden, dat deze drie staatslieden met elkaar conferreerden en, zoals men in het slot-communique beweerde, in bijna alle vragen van de oorlogspolitiek en in de meeste vraagstukken van de tijd na de oorlog, het met elkaar eens waren. Sindsdien hebben we er niets van vernomen, dat het contact tussen die drie leidende mogendheden verbroken was. In tegendeel, het is bekend, dat andere, niet veel minder vooraanstaande vertegenwoordigers van de drie mogendheden haast zonder onderbreking besprekingen met elkaar voerden, om niet te spreken van het regelmatige diplomatieke en militaire contact tussen de drie regeringen. Waarom dus, zo moeten we ons afvragen, op dit moment, waarop de Europese oorlog zijn militaire beslissing naderd, een bespreking van de drie verant-

"VAN HET WESTELIJK FRONT

GEEN NIEUWS".

woordelijkste staatslieden op een plaats, die zeer zeker, voor tenminste twee van hun, ver verwijderd is? Zouden ze elkaar iets nieuws hebben te zeggen? Of iets geheimzinnigs mede te delen, wat ze elkaar slechts persoonlijk willen toevertrouwen? Iets dergelijks te veronderstellen, zou meer dan naïef zijn.

Uit het feit van deze conferentie en niet minder uit het verloop van de militaire operaties zelf, kan men zonder overdrijving opmaken, dat de relaties tussen de drie grote mogendheden, dus tussen Rusland aan de ene en Engeland en Amerika aan de andere kant, alles behalve duidelijk en ondubbelzinnig zijn. Terwijl de drie met elkaar onderhandelen, wordt er gemeld, dat Manila door de Amerikanen veroverd is en dat dus de eindfase in de strijd tegen Japan binnen afzienbare tijd zou kunnen beginnen. Niemand anders dan de Japanse eerste minister heeft nog kort geleden erop attent gemaakt, dat de bezetting van de Philippijnen door de Amerikanen een dodelijk gevaar voor Japan zou betekenen. Dit gevaar is nu acuut.

Maar tegelijkertijd is de positie van de Verenigde Staten en Groot-Brittannië niet alleen ten opzichte van Japan, maar ook van hun Russische "bondgenoot" niet onbelangrijk sterker geworden. Wij menen, dat de Verenigde Staten hun oorspronkelijke leuze: "Eerst Hitler, dan Japan" sinds lang hebben opgegeven. Want als men de inspanningen, die zich de Amerikanen in het gebied van de Stille Zuidzee en in een zeker omvang ook de Engelsen in Birma getroosten, vergelijkt met de energien, die ze aan het Westelijk front ontplooiën, dan verliest het Westelijk front - militair beschouwd - tijdens de laatste maanden nog meer van zijn betekenis, dan dit reeds vroeger het geval was.

De voorpostengevechten tussen Amerika en Engeland aan de ene en Rusland aan de andere kant zijn begonnen. Amerika en Engeland doen zo goed als niets, om hun Russische "bondgenoot" te ontlasten. Door hun bombardementen verwoesten ze de Duitse industrie, die de Russen straks - in tegenstelling met Engeland en Amerika - voor hun eigen wederopbouw zo zeer nodig hebben. Deze bombardementen betekenen op militair terrein evenwel ten gunste van de Russen, als de weinige kilometers terrein, die de Westerse mogendheden in de laatste weken hebben kunnen veroveren of heroveren.

Aan de andere kant betekent de vertraging van het grote Brits-Amerikaanse offensief in het Westen een gevoelige verzwakking van Rusland, dat binnen kort zal worden gedwongen, in de Aziatische oorlog voor of tegen zijn tegenwoordige geallieerden partij te kiezen. Met een dusdanig verzwakt Rusland menen Churchill en Roosevelt beter te kunnen onderhandelen. Blijkbaar schatten ze het risico van hun afwachtende houding niet al te groot en veronderstellen, dat de Russen weinig ervoor zullen voelen, de grenzen van het aan hun toegewezen bezettingsgebied in Duitsland te overschrijden, ook al zouden ze vroeger dan Engeland en Amerika Berlijn en zodoende in het Noorden ongeveer de grens van de demarcatielijn bereiken.

Hiertegenover hebben de Amerikanen, voor die in de laatste maanden de Maas een zogn. onoverwinnelijke hinderpaal betekende, reusachtige afstanden in het gebied van de Stille Oceaan met succes afgelegd en zich door de verovering van Manila van een operatiebasis tegen Japan verzekerd, die hen van de tot nu toe te vergeefs geëiste medewerking van de Russen vergaande onafhankelijk maakt.

Ondanks de grote successen, die het Russische offensief oplevert, en ondanks de schijnbaar slappe houding van de Westerse geallieerden in Europa, beschikt Stalin op de conferentie van drie geenszins over alle, misschien niet eens over de meeste politieke en militaire troefen. De Balkan is belangrijk, Oost-Duitsland is belangrijk, maar veel belangrijker zijn voor de imperialisten in Engeland en Amerika de uitgestrekte koloniale gebieden van Azië met hun grondstoffen, met hun grotendeels nog niet geëxploiteerde industriële mogelijkheden en met de onbegrensde markt, die honderden miljoenen Chinezen en Indiërs de overwinnende partij kunnen bieden.

Hierbij vergeleken verliezen alle andere gebeurtenissen, zoals de internationale vakbondconferentie in Engeland en het aftreden van de regering-Pierlot, veel van hun betekenis, ook al zijn ze op zich zelf interessant genoeg en zeker symptomatisch voor het gebrek aan politieke stabiliteit. Achter de melding: "Van het Westelijk front geen nieuws" stond in het boek van Remarque de tragische dood van een jonge soldaat. Achter onze melding, die van dezelfde woorden gebruik maakt, loert de tragedie van de derde wereldoorlog.

THOREZ,

de pas uit Moscou naar Frankrijk teruggezonden leider der Franse stalinistische partij heeft een rede gehouden. En de propaganda- en leugen-centrales der beide oorlogvoerende partijen, het D.N.B. en Reuter, achten deze rede belangrijk genoeg, om gedeelten ervan per radio te verspreiden.

En is het niet belangrijk?

Als een "communist" zich zelf en zijn partij achter het hoofd van de kapitalistische staat plaatst?

Als een "communist" en zijn partij ervoor zijn, dat de kapitalistische regering de verzetbeweging ontwapent?

Als een "communist" en zijn partij zweert bij de geregelde politie, die de kapitalisten er op na houden en ons wil wijs maken, dat die de "openbare veiligheid" waarborgt?

Als een "communist" namens zijn partij zegt, dat voor en tijdens de bevrijding de verzetbeweging "recht van bestaan" had, maar dat daarna de zaken heel anders staan?

Maar wat zijn het voor "zaken", die er nu zo veel anders voorstaan? De burgermans-praatjes van Thorez, al komen ze ook regelrecht en vers uit Moscou, maken ons niet veel wijzer.

Wij zien deze "zaken" zo, dat er door de hoge heren, die straks de buit gekocht met zovele miljoenen doden, gewonden en verminkten en alle ellende van deze oorlog hebben te verdelen, achter de schermen druk gewerkt wordt, om elkaar bij die verdeling de das om te doen. Een zeer geliefde manier is hierbij, elkaar een bondgenoot te ontfutselen. Zo kunnen we ons nog herinneren, dat bij het begin van deze oorlog de Frans-Engelse combinatie meende, aan Stalin een goede bondgenoot

te hebben tegen Hitler. Maar toen puntje bij paaltje kwam, bleken Hitler en Stalin samen gekonkeld te hebben en een overeenkomst te hebben gemaakt, om samen Polen en de Baltische Staten van twee kanten te overvallen en te verdeelen. En onze Nederlandse Thorez-jes die toen in het "Volksdagblad" moesten prijzen wat deze twee hoge heren hen wilden wijzen, onze Hollandse Thorez-jes van ruim vijf jaar geleden, gingen ineens tekeer tegen de vroegere Frans-Engelse vrienden en spraken openlijk als hun eerlijke mening uit, dat de voorstellen van Hitler zeer redelijk en aannemelijk waren. Later, toen de "zaken" er weer anders voorstonden praatten ze natuurlijk weer anders.

Iets dergelijks is nu ook weer aan de hand. De tegenstelling tussen Engeland-Amerika aan de ene en Rusland aan de andere kant komt iedere dag scherper naar voren. Engeland en Amerika rekenen daarbij op de Franse kapitalistenklasse en haar vertegenwoordiger De Gaulle als bondgenoot tegen Stalin. Maar ineens hoorden we, dat De Gaulle op reis was naar Moscou, en na zijn terugkomst bleek er een nieuw pact ter wereld te zijn gekomen tussen Rusland en Frankrijk. De Gaulle was overgegaan naar de kant van Stalin, er ging een Franse vakbonds-deputatie naar Moscou, de Russische bladen vinden De Gaulle een groot man, en de Franse bladen vinden Stalin een groot man. De "communist" Thorez kent geen veiliger ding dan de kapitalistische politie van De Gaulle, en het zou allemaal heel mooi en aardig zijn, als er niet argwanende mensen waren zoals wij, die deze zwendel met de naam communist en met het loven en lot van de arbeiders nu al meerdere keren gezien hebben en die hun mede-arbeiders vragen: wat denk je van de "openbare veiligheid", in Frankrijk en in de hele wereld voor ons en straks voor onze kinderen, als deze heren met hun pacten en zaken die er "anders voorstaan" ons lot en leven in handen hebben en verkwanselen?

ooo

"SPARTACUS" - Actuele Berichten

worden gratis verspreid. Dit wil niet zeggen, dat het er bij een arbeidersorganisatie met het geld niet op aan komt. Wij pogen, zonder volledige nieuwsberichten te brengen, voorlichting te geven, die de arbeiders behoeven voor hun tegenwoordige toestand en voor de zeker komende strijd tegen de bezittende klasse, wanneer de Duitse bezetting is geëindigd.

Dit kost geld.

STEUNT ONS PERSFONDS!

Op 15 Februari verschijnt

"SPARTACUS" - Maandschrift

Inhoud: Het kapitaal en de "vrije" arbeid.
De arbeidersklasse en het nieuwe fascisme.
De veranderingen in de opvattingen omtrent de georganiseerde klasse.

DOE HET MET ZEEP.

Als er iets onnoembaars aan de knikker is, dan krijgen wij, arbeiders, wel eens een stukje waarheid te horen.

Zo horen we nu en dan, wat de Duitse zenders van Churchill en Roosevelt zeggen, twee mannen, die de Engelse en Amerikaanse arbeiders als de meest eminenter worden voorgehouden, en de Engelse zender heeft ons wel eens iets over Hitler en zijn "vrienden" verteld, wat niet overeenkomt met dat, wat de Duitse arbeiders wordt voorgezegt.

De Duitse zender speelt het liedje van de Engelse concentratie-kampen in Transvaal, en de Engelse weet ons het een en ander mee te delen van de moord-, martel- en roof-praktijken van de Duitse nazis. We zouden tientallen voorbeelden kunnen noemen: "het dreigende bolsjefisme", "het moordende fascisme", "het plutocratisch Anglo-Amerikaans imperialisme" enz. enz. En we hoeven niet te twifelen, ze hebben allemaal gelijk.

Alleen moeten we weten, dat ze allemaal gelijk hebben, de spreektrampetten van de kapitalistische staten. Ons moet duidelijk zijn, dat de roof- en moordpraktijken tegenover de arbeiders door alle heersers worden bedreven en niet alleen door die, die door onze eigen bourgeoisie aan de kaak gesteld worden. Dat wij niet bij hen, de heersers, behoren, maar ons wenden moeten tot onze eigen klassegoten, belogen als wij, uitgehongerd als wij, in de dood gedreven als wij.

Begrijpen moeten we ook, dat de bloedschuld aan moord, roof, honger en ellende niet de schuld is van de grote proletariëersmassa's, of ze Engels, Duits,

Russisch of Nederlands spreken. Dat deze massa's aan hun heersers gehoorzamen en dan sterven, of niet gehoorzamen en dan vermoord worden, zolang, tot ze zich niet meer door de leugens van hun heersers laten bedriegen en over grenzen en zeeën heen de eenheid met hun klassegoten vinden, tegen de heersers van iedere soort, van elke nationaliteit.

Intussen kunnen wij, die ons tot doel gesteld hebben, deze eenheid der arbeidersklasse te bevorderen, van de onthullingen, die de oorlogvoerende heersers hun radio-sprekers laten doen, gebruik maken.

Het nieuwste is een onthulling van de Duitse zender, en hoe jammer het is, een waarheid van deze beroepsleugenaars te moeten gebruiken, toch werpt deze waarheid een aardig licht op onze eigen heersers en hun vrienden.

Het Unilever-concern heeft nl. een cadeau gezonden aan het door de Duitsers leeg geroofde en nog steeds, ondanks "bevrijding" hongerende Zuid-Nederlandse gebied. En minister Gerbrandy heeft ontroerd het Engelse volk bedankt (vertaal "volk" met zeep-concern) en iets gepreveld over "niet-vergeten van het Nederlandse volk".

Dit cadeau is feitelijk geen cadeau. Het kost nl. 460.000 Gulden en het is ook geen eten. Het zijn badkuipen, het zijn verplaatsbare wasinrichtingen en verplaatsbare werkinrichtingen, tezamen van een waarde van bijna een half miljoen gulden. We kunnen dus in de toekomst zeep gebruiken, zeep van de Unilever - we kunnen onze spullen wassen als we dan niet al lang verhongerd zijn. De Duitse omroep spreekt er schande van, de vurger spreekt kwaad van de revolvermoordenaar.

Laten we het niet vergeten.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN

VAN DE ARBEIDERS ZELF.
